

1520.

rum vacantium, & pensionum translata- rum per hujusmodi promotiones, & com- mendas Concistoriales nullius sint roboris, nec in aliquo eidem personis provisio sus- fragentur, sed Monasteria, & Beneficia prædicta per hujusmodi promotiones impe- trari possint, ac pensiones cassata, & ex- tincta intelligantur, nisi in cadulis prædi- ctis super illis dispensetur, & beneficiis sic vacantibus provisum sit, ac supplicationes prædictæ retrotrahantur, eis nequaquam suffragentur.

Servarique mandat.

§.2. Mandantes propterea dilecto filio nostro Julio tit. S. Laurentii in Damaso presbytero Cardinali sacrosanctæ Romanæ Ecclesiæ Vicecancellario ejusdem Cameræ Apostolicæ Regenti, & dilectis filiis de- majori præsentia Abbreviatoribus, & aliis Officialibus ad quos expeditio dicta- rum literarum spectat, præsentibus, & pro tempore existentibus, sub pœna ex- communicationis lata sententiæ, ut præ- sens nostrum decretum, & mandatum prædictorum nostrorum Prædecessorum inviolabiliter observent, & observari fac- ciant, & mandent.

Clausula præ- servativa.

§.3. Ac simili modo volumus, manda- mus, & decernimus, ordinationi, & decreto nostris hujusmodi per quascumque clausulas etiam derogatorias in supplica- tionibus, & cadulis prædictis appositas, nisi per speciale mandatum, ut decet, si- gnatum derogari non posse.

Clausula de- rogatoria.

§.4. Constitutionibus, & ordinationi- bus Apostolicis, & aliis contrariis non ob- stantibus quibuscumque. Placet, & ita Motu proprio mandamus. Lectum, & publicatum fuit supra scri- ptum mandatum Romæ in Cancellaria Apostolica, Anno Incarnationis Domini- cæ, millesimo quingentesimo vigesimo, die 3. mensis Jan.

Pape subscri- ptio. Publicatio An. 7. die 3. Januarii.

XXXIX.

Contra homicidas, Bannitos, &c. Com- munitates, & Dominos eos non capien- tes, aut auxiliantes, faventes, & rece- ptantes in Statu Ecclesiastico.

LEO EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Omnes quidem Christiani fideles, præfer- tim vero nostros, & S. R. E. devotos & peculiare filios, quiete ac pacifice, & sine aliqua offensione vivere summis desi- deriis affectantes, ad id operarias manus libenter apponimus, & illa quæ pro eorum felici, prospero, ac pacifico statu per Ro- man. Pontifices Prædecessores nostros fa- cta fuisse comperimus, non solum Apo- stolico munimine roboramus, verum etiam pro illorum observantia novas, & severio- res pœnas adiciamus, ut si non virtutis amore, saltem formidine pœnæ mandata Apostolica arctius serventur.

§.1. Dudum siquidem a fel. rec. Julio

Papa II. Prædecessore nostro emanarunt literæ tenoris subsequenti videlicet. Omit- titur tenor istius Constituti, quia habes supra fol. 269.

§.2. Cum autem sicut fide digna rela- tione accepimus, & re ipsa cognovimus, nequissimi sicarii eo ad perpetranda homi- cidia, & mala omnia committenda proli- vios reddantur, quo in opprobrium ju- stitiæ, & animi nostri indignationem, non solum in civitatibus, terris, castris, & locis S. R. E. subjectis, & non subjectis Alma Urbis nostræ convicinis, sed etiam in Urbe ipsa intra aedes, & palatia retinen- tur, & recipiuntur, aut favore Ducum, Marchionum, Comitum, Baronum, Do- micellorum, Dominorum temporalium, armorum Capitaneorum, ductorumque, & aliorum magnatum auxilio consoventur, judicium quoque & officialium animadver- sio in eos saepe, & sæpius omissa fuerit. Nos candidissimi solis justitiæ, qui arcum suum tetendit, & nisi convertantur gla- dium vibrabit, cuius vices in terris gerimus, exemplo ducti, non aequè minore crimi- nosorum prædictorum audaciam, quam præfatorum eos recipientium temeritatem esse intuentes, qui in supremæ ac Pontifi- cæ Majestatis læsionem inniti videntur, dum venerandæ legum potestati tales reci- piendo eripiunt. Volentes igitur bene- viventium paci, & tranquillitati prospice- re, audaces quoque, & sceleratas manus delinquentium, promptosque animos a crimine reprimere, recipientium, re- ceptorumque nequitiam exterminare, mo- tu proprio, & ex certa nostra scientia, ac animi matura deliberatione, literas Julii Prædecessoris hujusmodi, ac omnia & sin- gula in eis contenta, harum serie, aucto- ritate Apostolica approbamus, & innova- mus, ac præsentis scripti patrocinio com- munimus.

1520.

Jul. II. edidit Constit. hic in- stitutam.

Hic modo Pontifex ex causis hic ex- pressis eam confirmat.

Inno pœnas dictæ Constit. contra eos non capientes extendit & al- ias imponit.

§.3. Adiciendum, & auctoritate præfa- ta, de nostræ potestatis plenitudine sta- tuentes, quod si Duces, Barones, Mar- chiones, Comites, Domini temporales, Vicarii, Feudatarii, armorum capitanei, Ductores, Magnates, Principes, Comu- nitatesque, & Officiales Civitatum, Ter- rarum, & locorum S. R. E. mediate, vel immediate subditorum, homicidas, ban- nitos, exititios, rebelles, aut pro quo- cumque crimine capitali pœna damnatos, necnon brigosos, pacem facere recusantes, treguarum, sive induciarum violatores, seu fractores, jus sibi met contra alium di- centes, cavalcatas, aut armatas, vel ultra numerum decem hominum adunatas pro- pria auctoritate facientes, vel moventes, ad eorum Civitates, terras, castra, ter- ritoria, & dominia declinantes, non so- lum receperint, retinuerint, vel auxilium, consilium, opem, & favorem eis tacte, vel occulte, directe, vel indirecte præsti- terint, aut contra mandata, & inhibiti- ones in ejusdem Julii Prædecessoris literis contenta devenerint, sed etiam si eisdem manu forti non acceperint, apprehenderint, & captos ad mandatum nostrum, seu Rom.

1520.

1520.

XL.

Approbatio Archiconfraternitatis Carita- tis nuper in Urbe institutæ, ad paupe- rum mendicare erubescendum, carce- ratorumque subventionem, ac mortuo- rum sepulturam.

LEO EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Illius, qui caritas est (& cujus Apostolus Paulus se, etiam si linguis hominum lo- queretur, & Angelorum, novissetque, mysteria omnia, ac prophetiam, & omnem scientiam, omnemque fidem; ita ut mon- tes transferre posset, non tamen carita- tem haberet, nil esse; & caritatem reli- quis virtutibus majorem, ac legis plenitu- dinem esse firmavit) vices, licet immeriti, gerentes in terris, ut ubilibet, & præfer- tim in Alma Urbe, quæ universo Orbi exemplar, & virtutum speculum esse debet, caritatis opera exerceantur frugifera, opem, & operam impedimus efficaces.

Exordium.

§.1. Sane (sicut nobis nuper innovit) dilectus filius noster Julius S. Laurentii in Damaso Presbyter Cardinalis S. R. E. Vi- cecancellarius, pie considerans, quod pau- peres mendicare erubescendum, longe ma- jores, quam pauperes mendicantes, susti- nent necessitates. Quodque cum Curia Romana, maximo forensium, & ignoto- rum numero, frequentetur, magna pars incarcerationum in Urbe, nedum amicis, qui pro eis sollicitent, verum etiam notis sepe carent. Et quod cadavera pauperum defunctorum quotidie per bajulos in plateis ac locis publicis ejusdem Urbis passim ad colligendum, pro eorum vectura, & se- pultura elemosynas ponebantur, & annotari mandent, & faciant, ac summarie eorum more Camerali exequantur, capitalesque prædictas sententias a Ministris justitiæ abs- que alicujus incursum irregularitatis exequi procurant, reales autem irremissibiliter exigant, invocato ad hoc si opus fuerit, auxilio brachii secularis, super quibus om- nibus amplam eisdem concedimus faculta- tem, & potestatem.

Julius Cardi- nalis instituit in Urbe Confraternitatem Caritatis, ad pia opera ex- ercenda de quibus in rub.

Executores istius Const. deputat.

Clausula de- rogatoria.

Dat. P. An. 7. die 23. Jan.

Rom. Pont. canonice intrantis, pro tempo- re existentis, aut nostrorum, seu suorum Officialium exhibuerint, tradiderintque, non solum omnes, & singulas sententias, censuras, ac etiam privationis pœnas in- eisdem literis expressas, verum etiam læsæ Majestatis, & verum ac nulla juris, aut hominis fictione confectum crimen eo ipso incurrant, & in eos sic contrafacientes, modo, & forma, quibus in veros criminis læsæ Majestatis reos, a jure procedi debere statutum est, procedatur, & tam ad præ- dictas, quam hujusmodi læsæ Majestatis criminis a jure inflatas pœnas executive deveniatur. Et insuper omnia, & singula, per Julium Prædecessorem, & ut præfertur per nos innovata, ac de novo statuta, & illis adjecta, perpetue firmitatis robur ob- tinere, ac inviolabiliter observari debere decernimus, sublata cuilibet aliter interpre- tandi, & judicandi facultate, & potestate.

§.4. Quocirca venerabili fratri Ra- phaeli Episcopo Offensi Camerario nostro, & dilectis filiis Præsidenti, & clericis Cameræ Apostolicæ pro tempore existentibus, motu simili mandamus, quatenus præsen- tes literas solemniter, prout sibi videbitur, etiam in Provinciis nostris, per Legatos earum, & alios Rectores, & Guber- natores Civitatum, terrarum, & locorum S. R. E. mediate, & immediate subdito- rum publicari, ac omnia, & singula in his contenta inviolabiliter observari faciant, & mandent, contrafacientes quoscumque, cujusvis status, gradus, ordinis, vel condi- tionis, aut præminentia sint, senten- tias, censuras, & pœnas antedictas dam- nabiliter incurrisse declarent, & in libris Cameræ respective ad perpetuam damna- torum memoriam, per ipsius Cameræ No- tarios respective declarationem hujusmodi per eos faciendam, conscribi, & annotari mandent, & faciant, ac summarie eorum more Camerali exequantur, capitalesque prædictas sententias a Ministris justitiæ abs- que alicujus incursum irregularitatis exequi procurant, reales autem irremissibiliter exigant, invocato ad hoc si opus fuerit, auxilio brachii secularis, super quibus om- nibus amplam eisdem concedimus faculta- tem, & potestatem.

§.5. Non obstantibus omnibus supra- dictis, aut si aliquibus communiter, vel di- versim ab eadem sit Sede indultum, quod interdici, suspendi, vel excommunicari non possint per literas Apostolicas non fa- cientes plenam, & expressam, ac de ver- bo ad verbum de indulto hujusmodi men- tionem.

Nulli ergo &c. Dat. Romæ apud S. Petrum, Anno Incarnationis Domini, millesimo quin- gentesimo vigesimo, decimo Kal. Febr., Pont. nostri anno VII.

O o o

Officiales & Confraterni- tatis ea compe- tunt exerceat



ferim pauperibus, & qui pro eis sollicitent non habentibus) celeriter ministretur procurare, & pro pauperibus incarceratis, capturas, ac alias expensas solvere, & cadavera pauperum defunctorum decenter cooperta, & Cruce, ac luminaribus precedentibus, saltem uno presbytero, ac aliquibus aliis associantibus, ad sepulturam deferri facere, propriis diei Julii Cardinalis, & Vicecancellarii, ac eorum expensis curarunt, & curant, & Confraternitatem sanctissimę Caritatis, in qua jam octuaginta, & ultra Confratres, quorum aliqui Episcopi, & alii Pręlati, aliqui Officiales dicte Curie, & aliqui Curiales existunt, instituerunt, ac in Ecclesie Sancti Andreę regionis Arenule pęsepe pro Caritatis operibus exercendis congregant.

Hic modo Pontifex dictam Confraternitatem approbat, & in Archiconfraternitatem erigit.

§.3. Nos igitur gratias Deo agentes, quod nostro tempore, ac dicto Julio Cardinali, qui noster, secundum carnem, frater patruelis existit, auctore tam saluberrima, tamque pernecessaria Caritatis opera, in dicta Curia ceperint exerceri, cupientesque quod perpetuo frequententur, ac illi dicti Confratres animo hilariori insistant, motu proprio, non ad Julii Cardinalis, & aliorum Confratrum predictorum, vel alicujus alterius pro eis super hoc nobis oblate petitionis instantiam, sed de nostra mera liberalitate, & ex certa nostra scientia, Institutionem hujusmodi, & quęcumque statuta, ac ordinationes per Confratres Confraternitatis hujusmodi edita, approbamus, & confirmamus, supplemusque omnes, & singulos tam juris, quam facti defectus, si qui forsitan intervenerint in eisdem. Ipsamque Confraternitatem in Archiconfraternitatem, caputque omnium Confraternitatum Caritatis ubilibet institutarum, & instituendarum, perpetuo erigimus, & instituiamus, ac ei omnes, & singulas ubique institutas, & instituendas Confraternitates Caritatis immediate subicimus, & facimus membra ab ea dependentia, sine tamen earum prejudicio.

Facultatem condendi statuta opportuna ei concedit.

§.4. Quodque Confratres Archiconfraternitatis hujusmodi quęcumque statuta, & ordinationes, pro ejusdem Archiconfraternitatis felici regimine, ad piorum operum hujusmodi exercitium, & aliis quoties, & prout eis videbitur, etiam cum quarumcumque poenarum in contravenientes appositione, condere, reformare, & mutare, ipsasque poenas executioni demandare.

Indulgentias Confratribus, & beneficiis elargitur.

§.5. Necnon Archiconfraternitas, & Confratres, communitate, ac divisim, illorumque Ecclesie Capellani, Ministri, Officiales, Familiares, res, & bona quęcumque ac eorum Ecclesias hujusmodi visitantes, seu de bonis suis pro dictis operibus, in testamento, vel alias contribuentes, legantes, seu relinquentes, aut Confraternitatem ipsam heredem particularem, vel universalem instituentes, omnibus, & singulis, ac illis eisdem privilegiis, exemptionibus, immunitatibus, indulgentiis etiam plenariis, facultatibus, libertatibus, auctoritatibus, conservatoriis, indultis, favoribus, literis, & gratiis spi-

ritualibus, & temporalibus, a Sede Apostolica, in favorem, sub Imagine Salvatoris ad Sancta sanctorum, & S. Spiritus in Saxia, ac B. Marię de Populo, & S. Jacobi in Augusta, necnon Sanctorum Ioannis Baptistę, & Cosmę ac Damiani de Urbe, & S. Jacobi in Compostella, Hospitalium, & Confraternitatum, & Confratrum, ac illorum Ecclesiarum, Cappellanorum, Ministrorum, Officialium, Familiarium, rerum, bonorum quorumcumque, ac illorum Ecclesias visitantium, vel illis de bonis suis largientium, aut illa in totum, vel in partem heredes instituentium, communitate, vel divisim, in genere, vel in specie quomodolibet emanatis, & emanandis. Quę omnia, & singula, necnon quarumcumque literarum Apostolicarum desuper quomodolibet confectarum, & conficiendarum, & quorumcumque in eis contentorum, tenores presentibus pro sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habemus, etiam si illa non sint in usu, ac revocari contingat, uti, potiri, & gaudere, ac literas Apostolicas super eisdem privilegiis, & exemptionibus, immunitatibus, indulgentiis, facultatibus, libertatibus, auctoritatibus, conservatoriis, indultis, favoribus, & gratiis, etiam illorum individuum expressionem, & mentionem faciendõ, mutatis dumtaxat nominibus, cognominibus, invocationibus, ac diebus, ad libitum Confratrum Archiconfraternitatis hujusmodi, simul, vel separatim expediri facere in omnibus, & per omnia, ac si illa non solum per clausulas generales hujusmodi, sed per illarum omnium tenorem de verbo ad verbum expressionem, & insertionem, eisdem Archiconfraternitati, illiusque Confratribus, & Ecclesiis, rebus, bonis, Ministris, Officialibus, Cappellanis, Familiaribus, ac eorum Ecclesias hujusmodi visitantibus, ac de bonis suis pro dictis operibus, aut alias contribuentibus, legantibus, aut relinquentibus, seu ipsam Archiconfraternitatem heredem particularem, vel universalem instituentibus, sigillatim concessimus, prout presentium tenore concedimus, libere, & licite valeant. Et quod quicumque dictę Archiconfraternitatis, & quicumque etiam illius Officiales pro tempore existentes id concesserint, aliarum ab ea dependentium Confraternitatum Confratres utriusque sexus, nunc, & pro tempore existentes, ubicumque existant, eisdem indulgentiis, etiam plenariis, & gratiis, quibus ejusdem Archiconfraternitatis, Confratres in Urbe commorantes, gaudere possunt, etiam si tunc confessi non fuerint (dummodo propositum confitendi habeant) gaudere possint, siantque participes juniorum, ac divinarum officiorum, ac aliorum quorumcumque spiritualium bonorum, ubicumque in toto Orbe pro tempore factorum. Et quicumque ex eis poenitens, & contritus, nomen Jesu in mortis articulo nominaverit, plenariam omnium peccatorum suorum, etiam de quibus, nisi morte pręveniretur, confiteretur, consequatur.

§.6. Et

Bona quęcumque etiam feudalia &c. relinqui possunt.

§.6. Et quęcumque bona, etiam feudalia, ac emphyteutica, etiam Ecclesiastica Archiconfraternitati, tam inter vivos, quam mortis causa, seu testamento, seu codicillo, dari, concedi, & relinqui, libere possint, ita tamen, quod ipsa Archiconfraternitas ad eadem onera, ad quę donator, seu testator hujusmodi, occasione bonorum eorumdem tenebatur, & quęcumque alia, quę ipse donator, seu testator etiam imposuerit, omnino teneatur. Et si ad certum numerum generationum, aut nominationum, eadem bona concessa fuerant, ipsa Archiconfraternitas, non perpetuo, sed per viginti annos pro qualibet generatione, seu nominatione hujusmodi, bona eadem tenere possit, & finitis ipsis annis, bona predicta, ad eorum directos dominos devolvantur, & absque eorum consensu teneri non valeant, perpetuo statuimus, & ordinamus.

Observantia hujus Bullę omnibus præcipitur.

§.7. Et nihilominus, universis, & singulis Archiepiscopis, Episcopis, Abbatibus, & aliis in dignitate Ecclesiastica constitutis personis, necnon Canonicis, Metropolitanis, vel aliarum Cathedralium Ecclesiarum, ac ditorum Archiepiscoporum, & Episcoporum Vicariis in spiritualibus generalibus, & Officialibus ubilibet constitutis, per Apostolica scripta motu simili mandamus, quatenus ipsi, vel plures, aut unus eorum, per se vel alium, auctoritate nostra faciant presentes literas, & in eis contenta quęcumque optatum effectum sortiri, ac ab omnibus, quos concernunt, inviolabiliter observari. Non permittentes quemquam contra tenorem presentium modo aliquo molestari, impediri aut inquietari. Contradictores quolibet, & rebelles, etiam per quęcumque arbitrio suo imponendas, applicandas, & exequendas censuras, & poenas, ac alia juris remedia, appellatione postposita, compescendo, invocato etiam ad hoc si opus fuerit, auxilio brachii secularis.

Derogatio contrariorum

§.8. Non obstantibus sel. rec. Bonifacii VIII. Prędecessoris nostri de una, qua cavetur, ne quis extra suam Diocesim, nisi in certis exceptis casibus, & in illis, ultra unam dietam a fine suę Diocesis, ad iudicium evocetur, seu ne iudices a Sede predicta deputati, extra Civitatem, vel Diocesim, in quibus deputati fuerint, contra quoscumque procedere, aut alii, vel alius vices suas committere præsumant, & de duabus dietis in Concilio generali edita, ac aliis constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, necnon statutis, consuetudinibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, privilegiis quoque, indultis, ac literis Apostolicis, a dicta Sede, etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolica potestatis plenitudine, & de dicta Romanę Ecclesie Cardinalium consilio, & consensu etiam Concistorialiter habitis, ac per viam contractus, & obligationis juramento vallis, necnon perpetui statuti, & ordinationis, & cum quibusvis etiam exceptivis, Tom. III. Par. III.

præservativis, mentis attestativis, irritativis, annullativis, restitutoriis, innovatoriis, ac derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, & quantucumque urgentissimis causis, ac necessario exprimentis, quomodolibet emanatis, & emanandis, quibus, etiam si pro illosum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quęvis alia expressio habenda, aut exquilita forma servanda foret, illorum omnium tenores presentibus pro sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis, necnon modos, & formas, ad id servandos, pro individuo servatis habentes, harum serie, in eo quod presentibus quomodolibet obstat, specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Clausule præservativę.

§.9. Nos enim presentes literas, & in eis contenta quęcumque, sub Bullis etiam in favorem Basilicę Principis Apostolorum de Urbe, ac illius Fabricę, & Cruciatę sanctę quomodolibet emanatis, & emanandis revocationibus, suspensionibus, annullationibus, limitationibus, modificationibus, vel derogationibus comprehensis, illisque etiam illorum toto tenore inserto, etiam in aliquo derogari nullatenus posse, & quotiens opus fuerit, totiens in pristinum, & sub quacumque data, de qua officialibus Archiconfraternitatis hujusmodi pro tempore placuerit, restituta esse, & ceteris, ac literas Apostolicas desuper expediri posse decernimus.

Fides exemplorum.

§.10. Et quia difficile foret presentes literas ad quęcumque loca, ubi opus esset, deferre &c.

§.11. Nulli ergo &c. Si quis autem &c.

D. P. An. 7. die 28. Jan.

Dat. Romę apud S. Petrum, Anno Incarnationis Dominicę, millesimo quingentesimo vigesimo, 5. Kalen. Februarii, Pontificatus nostri Anno vii.

XLI.

Canonizatio S. Francisci de Paula, Ordinis Fratrum Minorum Institutoris. Eiusque adscriptio Catalogo SS. Confessorum, & institutio festivitatis pro die 2. mensis Aprilis, una cum octava.

LEO EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad futuram rei memoriam.

Excelsus Dominus militantem Ecclesiam pretiosorum lapidum vivorum ipsi summo angulari lapidi Christo Jesu unitorum, ornatissima vacante decoratam, structura mirabili fundare disposuit.

Deus Ecclesiam suę pretiosissimis lapidibus construxit.

§.1. Hinc processere beati Patriarchę, qui de fide pleclari, Sanctorum etiam Angelorum susceptores effecti, facie ad faciem videre Deum meruerunt. Hos sequi

Cujus primi Fidentes fuerunt Patriarchę.

O o o



1520. Prophetæ.

quati sunt sancti Prophetæ, quibus ostendit Deus secreta sua, ut ventura quasi presentia Spiritu Sancto illuminati agnoscerent, atque enunciare potuerint.

Apostoli deinde.

§.2. Postquam autem venit plenitudo temporis, & nos in assumpta sibi humanitate oriens ex alto, visitare, nostræque salutis mysteria (juxta quod prædixerant Prophetæ) adimplere dignatus est, constituti fuere Beati Apostoli divinæ legis promulgatores, & prædicatores, qui per Orbem universum genus humanum, quod sub diabolice potestatis jugo tenebatur, ad salutem excitantes, Dei verbum in omnibus terræ finibus prædicarunt.

Martyres:

§.3. Hos subsequuti sunt Martyres splendidi, qui fidei loriceam induti, & inconcusse stabilitatis baltheo succincti stolas suas in sanguine innocentis agni lavantes, candidato exercitu Christum Jesum imitati, supernæ civitatis Hierusalem, hoc est triumphantis Ecclesiæ, cum gloriosa victoria palmas manibus gestantes, se dicto vivo lapidi Christo adjunxerunt, sempiternam sui memoriam, & exemplum venerabile, militanti Ecclesiæ relinquentes.

Doctores potestæ.

§.4. Progressi sunt & Doctores lucidi, qui suis doctrinis, & exemplis Catholicam, & orthodoxam fidem defendentes, falsique prophetis ac iniquis doctoribus fidem ipsam subvertere satagentibus se opposcentes; dictam Ecclesiam militantem multipliciter illustrarunt, quibus eadem Ecclesia conjuncta progreditur quasi Aurora confurgens, pulchra ut luna, electa ut sol, terribilis ut castrorum acies ordinata.

Confessores etiam.

§.5. Sequuntur postea sancti Confessores, qui virtutum gemmis coruscantes, Domino rationem de talentis creditis deposcenti (utpote fideles, & boni servi) multiplicatum de suis laboribus fructum attulerunt, & in arcem coelestem deposuerunt, omniaque mundi blandimenta (ut venenum aspidum) fugientes, latibula in terris fecerunt, a terris abliti, rudi victu, & scaturientis aquæ levi potu, carnem macerantes, tegmine hircino amicti, junceo, vel stramineo cubili fessa membra somno foventes, nudis pedibus Dominum quaesierunt, aeternamque patriam invenerunt.

Virginesque & Viduæ.

§.6. Adfunt & Virgines nitidæ mundo corpore, sincero corde, sanctaque mente, cum oleo in lampadibus suis sponso (qui est præ filiis hominum speciosus) obviam venientes: devotæ tandem continentisque viduæ, & alia quamplurimæ sexus utriusque personæ, piis, ac sanctis operibus semper intentæ, cum plenè etiam manipulis eidem cœlesti sponso se representant, cum Angelis gloriam in Altissimis Deo, & in terra pacem hominibus bonæ voluntatis misericè depromentes. Hæc omnia unus atque idem spiritus admirando plurimum operatur mysterio sicut Altissimus ab initio vineam suam talibus piis cultoribus (juxta sanctam promissionem suam) visitavit, firmavit, & auxit, sic semper

ad illam suæ protectionis auxilium multipliciter impertitur.

§.7. Novissime vero diebus nostris coelestis ille Agricola, vineam suam, more solito, visitans, virum fortem ad hujusmodi vineæ culturam adduxit, gloriosum scilicet Confessorem B. Franciscum de Paula superno cœtui merito sociandum, immo verius sociatum, qui inter ceteros Christi athletas suis meritis, & exemplis ipsam sanctam Ecclesiam (divina cooperante gratia) multipliciter decoravit, presentis temporis caligines suæ lampadis fulgore mirabiliter illustravit, ipse enim adversus mundum, carnem, & demonem fortiter dimicavit, ac in odorem suavitatis Altissimi currens, copiosam utriusque sexus fidelium multitudinem salubriter post se traxit, ac (velut effusam super faciem terræ religiosam professionis suæ generationem) dereliquit, ut ad illuminationem gentium celebris sui memoria (tamquam rutilum sydus) in Ecclesiæ firmamento fervaret.

§.8. De cujus quidem origine, vita, moribus, & fama, necnon mirabilibus (quæ in præmium sanctitatis ejus Deus mundo multipliciter ostendere dignatus est) ne de tam celebri viro etiam posteritas ipsa remaneat ignara, pauca ex multis duximus recensenda. Constat si quidem in Regno Neapolitano inter Brutios, & Lucanos, Paulæ oppidum situm esse, quod itinere unius diei a Cusentia illius Provinciae Metropoli distat. Inde originem traxit Jacobus Martolilla. Illi proximum est Castrum Foscaudi, ubi nata est Vienna, quondam ambo in fide Christi baptizati, & confirmati, ac (ut veri Catholici) educati, qui invicem secundum ritum S. R. E. Matrimonium contrahentes, & (ut fideles decet conjuges) mutuam caritatem, vitæque honestatem servantes, diu cohabitarunt: ex hoc Matrimonio Beatus Franciscus de Paula procreatur.

§.9. Qui sacri baptismatis fonte lavatus, & christiatis sacramento confirmatus, ab eisdemque parentibus sub Dei timore, & amore educatus, insigne specimen sanctitatis futuræ præferens, solitudinem, & religionem diligere, ac orationibus, & jejuniis assidue vacare cepit, quæ cum ejus parentes animadvertissent, ipsum annum circiter decimum tertium agentem, juxta votum per eos emissum domui S. Francisci Civitatis S. Marci obtulerunt. In qua puer in fortem Domini electus anno per eum exacto, nullaque professione emissa, vocatis parentibus eos, ut se ad Ecclesiam S. Francisci de Assisio, & S. Mariæ de Angelis devotionis causa ducere vellent, enixe rogavit, qui pio ejus desiderio annuentes, sese itineris comites præbuerunt. Quibus Ecclesiis devote visitatis, in patriam reversus, idem beatus S. Spiritu inspirante ad Ecclesiam construendam animum addixit, ipseque primus fundamenta effodere cepit, quo inter vicinos divulgato undique ad opus juvandum concurrunt, alii operi in-

S. Franciscus Religionem fundavit.

Origo S. Francisci de Paula.

A puerilibus annis religionem dilexit.

incumbebant, nonnulli calcem, lapides, cementa, & alia id genus futuro ædificio necessaria, deportabant, fertur etiam tunc fratrem quendam S. Francisci habitu indutum ex improviso B. Franciscum de Paula increpassè, quod tam angustam eadem facere incopisset, eandemque demoliri sibi mandasse, ac aliam majorem designasse, beatoque Francisco de Paula asserenti sibi vires ad tam ingens opus perficiendum non sufficere, divinitus respondisse Deum Omnipotentem ei nullo pacto defuturum, e vestigioque diruptis muris evanuisse, unde non immerito plerique illumque B. Franciscum fuisse existimarunt. Postridie vero nobilis quidam Consentinus supervenit, qui eidem beato pro ædificanda Ecclesia, magnum auri, atque argenti pondus obtulit, unde juxta situs designationem Ecclesiæ notabili forma, non parvo sumptu construere cepit.

Semper orabat, aut laborabat.

§.10. Numquam a laboribus cessabat, nisi cum orationi divinisque rebus intendebat, qui, etsi vigiliis, jejuniisque maximis esset attritus, lapides tamen, calcem, & ligna, aliaque ad fabricam necessaria, propriis etiam humeris deferre non desinebat.

Affabilis erat.

§.11. Erat adeo in loquendo humanus, atque affabilis, ut nullus unquam ad eum accellerit, qui mellisilus ejus verbis delectatus, & incredibili quadam sermonis dulcedine captus, & quasi divino spiritu repletus ab eo non recesserit.

Ordinem suum appellavit Minimorum.

§.12. Humilitatem ejus etiam instituti per eum Ordinis cognomentum ostendit, quod ut is omnium minimus esse volebat, ita Minimorum censuit, & instituit, ejusdem etiam Ordinis institutor, & generalis Corrector, existens omnium se infimum (quoad poterat) exhibebat, & ad omnia etiam servilia opera (ut & ceteris humilitatis præberet exemplum) descendere non dedignabatur, quippe discipulis suis discumbentibus ministrabat, sepeque Ecclesiam, & altaria verbebat, & mundabat, ac paramenta, & alia ad divinum cultum necessaria componebat, aliorumque fratrum etiam novitorum indumenta propriis manibus albebat, & cum juvenis adhuc esset, Calabriamque incoleret, numquam, nisi nudis pedibus, etiam per glacies, nives, montes, & acuta saxa, vepres, spinasque incedebat, nullamque ex eo etiam gravissimo sæpe pondere pressus læsionem in pedibus patiebatur.

Super ignem spinas, &c. ambulabat.

§.13. Ipsum sapius ignem nudis pedibus conculcasse, ac ignitos candentesque lapides manibus portasse, liquido constat: admirabilis erat vitæ ejus austeritas, quæ propterea admirabilior censenda est, quia in pueritia, adolescentia, juventute, senectâ, & decrepita ejus ætate inter labores, vigiliis, jejuniis, abstinentias, innumeratque corporis macerationes eundem pene vivendi modum servavit.

Claruit miraculis.

§.14. Horum, & plurimorum aliorum sanctorum operum ratione habita adeo S. Spiritus gratia hominem complexa est, ut piis ejus meritis, & precibus in Christi nomine demones a corporibus humanis

sapius ejeti, pluresque infirmi diversis morborum generibus oppressi, & jam a medicis destituti, ac morti propinqui, pristinae sanitati restituti fuerint. Idemque beatus alius compluribus, qui memoria, & sensibus capti, seu intelligentia debilitati erant, sanitatem præstiterit, ac multis claudis incessum, surdis auditum, mutis loquelam, cæcisque lumen restituerit, & leprosos mundaverit, nonnullosque mortuos, vel pro mortuis habitos ad vitam, pristinamque lucem reduxerit.

Spiritus propheticæ habuit.

§.15. Quorum quidem miraculorum fama cum jam per totum fere Orbem vagaretur, & ad aures fel. rec. Pauli II. Prædecessoris nostri pervenisset, Cubicularium quendam suum ad bonæ memoriæ Pyrrhum Archiepiscopum Consentinum misit, mandavitque ut ipse super miraculis hujusmodi se diligenter informaret, ac deinde ipsam de veritate certiore efficeret. Qui quidem Archiepiscopus Pontificis mandato parere desiderans, ac neminem habens, qui talia melius, quam ipsemet Cubicularius explorare fideliusque referre posset, idem suavit, ut is cum socio quem ei adjuvit, ad dictum Beatum virum se conferret, ac de illius vita, miraculis, & fama hujusmodi plenam informationem caperet.

Cubicularius Papæ præfationem manu accepit.

§.16. Cubicularius Archiepiscopi fretus consilio, hominem adiit, & cum inter salutandum dicti Beati viri manum osculari vellet, ille omnino renuit, eumque rogavit, ut sibi potius manum deosculandam porrigeret: asserens id multo justius, & convenientius fore, eo quod ipse Cubicularius triginta tres annos jam presbyter esset, quod Cubicularius memoriam repetens, ubi id verum esse cognovit, miratus est hominis spiritum, & cum eo ad colloquium in Cameram concessit, ubi cum primus sermo de tam ardua, difficilique vita fuisset, ut eam nulli nisi robusto, ac valido tolerabilem fore Cubicularius asseveraret, Beatus Pater auditus illius verbo igni appropinquans, ardentisque prunas absque læsione manibus arripiens, dixit, qui perfecto corde Domino serviunt, omnia creata illis obtemperant, exterritus ille eo miraculo veniam petiit, cumque ejus pedes humiliter osculari vellet, ipseque vir Beatus id recusasset, ejus tunc vestem manu apprehensam devote osculans, ab eo recedens, ad Pontificem rediit, eique miracula, quæ viderat, enarravit.

Apostemâ incurabile Jacobo de Tarfa sanavit.

§.17. Olim etiam vir nobilis Jacobus de Tarfa Baro terræ Bellimontis Consentinen. Diocesis cum gravissimo, & pene insanabili apostemate longo tempore in crure laborasset, insignesque Medici, & Chirurghi in eo nihil proficerent, quin illud quotidie ingravesceret, omnibusque remediis adhibitis jam in desperationem salutis res adducta esset, tandem dictus Jacobus fama sanctitatis, & miraculorum Beati viri, qui tunc Paulæ debebat adductus, ad eum non sine magno labore accessit, illique plagam detexit, & se devotissime commendavit. Primum siquidem ipsi Beato, & omnibus, qui astabant



1520.

ulcus grave, & miserabile, ac pene insanabile visum est. Illum tamen Beatus admonuit, ut in Deo firmam fidem, & certam spem haberet, quia sanitatis gratiam consequeretur. Ac statim unum ex suis fratribus misit, qui aliqua folia herbæ, quæ ungula caballina dicitur, & inibi nascitur, colligeret, & cum ipsius foliis certos pulveres, quos in cella sua ipse Beatus retinebat, sibi afferret. Dum frater ille mandata exequitur, Beatus vir ad propinquam Crucifixi imaginem conversus oravit, ut Baroni in suæ divinitatis gratia confidenti, misericordiam suam aperiret, nec multo post, foliis ac pulveribus huiusmodi sibi, ut iusserat, apportatis, facto signo Crucis aliquantulum de dictis pulveribus ulceri imposuit, illudque tribus ex foliis dictis cooperuit, & omnia circumligavit, in Domino spem reponens quod sanitatem recuperaret. Illi ergo benedicens, iussit, ut illico suam repeteret domum ad quartumdecimum ferme lapidem inde distantem, qui cum aliquamdiu equitasset, ad uxorem Joannam, quæ illum semper in eo itinere comitata fuerat, conversus mihi videtur inquit, quod sim sanus, quia acerbum dolorem, & pessimum fatorem amplius non sentio, & cum jam certum monticulum superasset, Jacobus avide cupiens intelligere an posset ambulare, ex equo descendens, propriis pedibus ambulare coepit, & calce terram percurrens, nec aliquid doloris sentiens, se liberum, & sanum intellexit. Deo igitur, & B. Francisco de Paula gratias agentes conjuges voti compotes ad propria rediere.

§.18. Iisdem ferme diebus, in Civitate Consentin. fuit quidam Marcellus de Cardilla, pedibus, & manibus contractus, ac totus leprosus, adeo ut jam vocem quasi omnem amisisset, ejusque loquela vix audiretur, qui cum per consanguineos suos ad Paulæ Monasterium adductus, & Beato viro præsentatus fuisset, ille misericordiam, parum secreto oravit, mox vero rediens, cum manu sublevavit, & ab omni membrorum contractu, & lepra incolumem reddidit. Guidonem quoque Lipantum nobilem Consentinum gravissima infectum lepra in domo Paterni; quam vir Beatus tunc edificabat ad se venientem, sanitati restituit.

§.19. Cum idem Beatus vir fabricam domus juxta Paulæ oppidum incepisset, adductus est ei quidam a nativitate mutus, quem cum parentes ejus juxta Ecclesiam posuissent, dixit eis vir Beatus, ut alte secum ter Jesum acclamarent, & ita aperiretur illi sensus, Beato viro inchoante dictisque parentibus prosequentibus, mutus similiter alta voce dixit Jesus, & deinde liber atque integer usque ad ejus obitum in loquela permansit.

§.20. Rursus Julia Antonii Catalani in dicto oppido Paulæ habitantis filia, ab ortu cæca, & nihil prorsus videns; cum a parentibus ad Beatum virum, qui forte tunc in horto domus erat, adducta fuisset, idem Beatus vir, herbam quamdam emulsit,

Paraliticum, & leprosum, curavit.

Mortuum a nativitate liberavit.

Puellæ cæcæ visum reddidit.

eamque signo Crucis facto super ipsius puellæ oculos apposuit, quæ statim videre coepit, ac sensus visus tandem quamdiu postea vixit, fructa est.

§.21. In fabrica dictæ Domus Paterni, cum duo laborantes terram effodiendo obruti fuissent, itaut jam pro mortuis haberentur, ad succurrendum invocatus vir Beatus a duobus partibus terram effodi fecit, quo facto dicti laborantes vivi, & illæsi sua (ut creditur gratia) sunt reperti.

§.22. Dum quidam Antonius Architectus ad dictam domus Paterni fabricam accessisset, & Beatus vir ut pro cibo illi ministrando nonnullæ fabæ coquerentur, cuidam fratri juniori inibi existentem mandasset, frater illi ollam cum dictis fabis, & aqua frigidis in coquina cineribus superposuit, oblitusque ignem, quo coquina carebat, aliunde afferre, discessit, sed cum vir Beatus dictas fabas jam coctas esse credens, una cum hospite in coquina, nullusque ibi ignis adisset, dictus Antonius subripi de dicti Beati præcepto, & ejus ferculo, quod nondum coqui cœpisset, cui vir Beatus ferculum ipsum paratum esse respondit, tetigitque manu ollam, quæ illico fervere visa est, statimque fabæ coctæ fuere, ita ut idem Antonius de ipsis prandium sumere potuerit, quæ de re dictus Antonius, & nonnulli alii tunc præsentem, maxima sunt admiratione affecti.

§.23. Idem etiam Beatus vir die quadam more solito, Missam audire cupiens, Ecclesiam ingressus est, cumque tunc Ecclesiæ lampas accensus non esset, & aliqui ex his, qui ibi Missæ audiendæ causa aderant, ignem foras quæsitum fuissent, illumque jam afferrent, vir Beatus chordam lampadis accepit, ut eam deduceret, illa vero in medio descensu absque aliquo igne miraculose accensa effulsit, ex quo circumstantes candelas pro missa tunc celebranda necessarias, devotissime accenderunt.

§.24. Cum in terra Montifalti dictæ Consen. Diocesis, quidam Franciscus ipsius terræ incolæ, febre adeo vexaretur, ut de ejus salute nullam Medici spem promitterent; laboraret in extremis, ac omnibus Ecclesiæ Sacramentis devote susceptis, & candela benedicta, more solito, accensa, in ejusque manibus posita a circumstantibus jam pro mortuo haberetur; Tunc Joanna mater ejus ad B. Franciscum de Paula specialem gerens devotionis affectum; illum lacrimans deprecata est, ut filium suum sanare, ac vitæ restituere dignaretur: ut illius ope tribus suis, ex dicto ejus filio, nepotibus providere posset; Præterea si voti compos fieret, & statim hujus seculi vanitatibus omnino renunciaturam, & in habitu Tertie Regulæ ejusdem Beati Deo perpetuo famulaturam devote vovit, quo voto emisso, statim ejus filius quasi a morte resurgens, circumstantes aspiciens, seque melius habere incepit, ac non multis postea diebus pristinae fuit salutis restitutus, & per triginta ferme annos idem supervixit.

1520.

Obrutos illos reperit.

Fabas sine igne coxit.

Lampadem absque igne accendit.

Filium viduæ mortuum ferè sanavit.

§.24. Cum

1520. Oculi albuginem abstulit.

Mortuum in sepulchro mixtum, vitæ restituit.

In fornacem ignis intravit, & exinde in columis exivit.

Alium ab eisdem mortis periculo liberavit.

§.25. Cum in dicto Oppido Paterni idem Beatus vir moram traheret, quidam oculi albuginem patiens ad eum accessit, humiliterque rogavit, ut sibi opem afferret, cujus precibus motus vir Beatus bombycem sacro latice aspersam super virginem calcem, quæ forte pro Ecclesiæ fabrica ibi aderat, convolvit, & ea oculum macula hujusmodi infectum absterit, signoque Crucis desuper facto, ab omni albugine, & macula statim liberavit.

§.26. Cum quidam dicti Oppidi venatores, hyemis tempore, in montibus nivibus repletis, hominem nullum viventis signum præferentem invenissent, illum sepeliendum ad locum detulerunt, ubi tunc Beatus vir morabatur, qui in illum respiciens, per caritatem ait, vivit homo iste, & ad eum conversus, surge inquit, & ambula: ad cujus verba homo in sepulchrum mittendus illico surrexit, ac pedestres ambulare cepit, moxque hospitii domum ingressus, ac cibo, & potu refectus, pristinaque valetudini restitutus, ad propria salvus, & incolumis remeavit.

§.27. Præterea in dicto Oppido Paulæ, dum sui Ordinis domus edificaretur, & calx in fornace coqueretur, accidit, quod vel propter nimium ignem, vel aliam causam fornax ipsa ruinam minaretur, tunc illius magistri, nullum penitus remedium adhibere scientes, ad Beatum virum pro auxilio recurrerunt, qui illis per caritatem inquit, ad collationem, seu prandium eati, mihi que curam fornacis relinquitis, quibus discedentibus, ipse statim signo Crucis facto, intrepide dictam fornacem ardentem intravit, ac illam solus temperavit, indeque absque læsione aliqua incolumis exivit.

§.28. Julius Barthuchius etiam de Paula juvenum multitudine adjutus, post Beati viri obitum, e Cusentia castro Paulam versus eximia magnitudinis bombardam transportari curans, addidit etiam ad laborem viginti bovum jugis, apud quemdam declivem locum non longe a Paula distantem, Lamachiam nuncupatum, funem maximum cujusdam navis onerariæ, quo bombardam ipsam alligata erat cuidam arbori (ut paulatim laboretur) involvit, quam nec Julius ipse neque tot socii, propter impetum velocem, quo ex magnæ molis lapsu ferebatur, retinere valerent, ibi dum idem Julius ultra quam ejus vires ferebant, nititur, juxta arborem, cui circumligatus erat funis prostratus cecidit, pedesque suos intra funis orbes involvit. Unde cum nullo pacto (nisi munere divino) quin ejus crura frangerentur, evadere posset, arborem amplectens summa cum devotione clamavit: O Beate Franciscus de Paula opem fer mihi misero, his dictis, currus cui bombardam ipsam imposita erat, in loco præcipiti statim restitit, apparuitque eidem Julio quidam frater Ordinis Beati Francisci de Paula, qui tunc funem ipsum manibus relinuit. Idem vero Julius tanto periculo ereptus, omnesque qui illic, quasi ad spectaculum convenerant, omnipoten-

1520.

ti Deo Beatoque Francisco de Paula, immensas illico gratias egerunt, ipseque ante alios omnes nudis pedibus ad ejusdem Beati viri Monasterium profectus; imaginem suam ceream fune pedibus implicito pro devotione in tanti miraculi memoriam obtulit.

§.29. Cum a quodam fratre Antonio Ordinis Minorum professore viro doctissimo integerrimæque vitæ, idem Beatus vir etiam in publicis prædicationibus carpere, quod videlicet tam imprudens esset, ut simplex laicus, & literarum penitus ignarus, quibusdam herbis ægrotis salutem promitteret, accidit ut idem frater Antonius ab aliis dicti Ordinis Minorum fratribus, ad eundem Beatum virum missus fuerit, quatenus eum de præmissis redargueret, qui cum ad eum venisset, & magnis illum contumeliis affecisset, increpassetque ejus ignaviam, & crassitudinem, vir Dei constantissimus, patientissimusque tot convitiis, & injuriis nullatenus fractus, ac nec commotus quidem fuit, sed foco appropinquans ardentem titiones nudis manibus accepit, eosque stricte compressit, ac manifeste ostendit, in Dei virtute omnia fieri posse. At ille prudentissime prospiciens hominis simplicitatem, & fidem, omniaque ab eo divina gratia, & ardentissimo fidei spiritu fieri, ejus pedibus adlutus illos arte complectens; oscularique fatagens veniam ab ipso humillime postulavit. Neque inde surrexit, donec ab eodem Beato Patre benediceretur, quo factum est, ut qui antea in illum publice maledicta plurima congesterat, proprium confensus errorem, Beati viri sanctitatem dignis verisque postea laudibus merito efferret.

§.30. Quæ omnia cum mirabilem quamdam, & rare auditam viri sanctitatem arguerent; eorumque celebris fama jam ad claræ memoriæ Ludovicum XI. hujus nominis, Francorum Regem Christianissimum, perlata esset: Rex viri Beati sanctitate motus, ipsum coram videre cupiens, a piæ memoriæ Sixto Papa IV. etiam Prædecessore nostro impetravit, ut eidem Beato viro in virtute sanctæ obedientiæ mandaret, ut ex Calabria in Franciam se conferret, dictumque Ludovicum Regem visitaret, quibus jussis Dei famulus obediens, in Franciam ivit, ubi eum præfatus Rex singulari devotione suscipiens, seque ab eo benedici postulans, illi tamquam viro Dei magnum honorem, & reverentiam exhibuit. Cognita deinde viri sanctitate, ei ejusque fratribus sedem prope Civitatem Turonensem, & Regium Palatium assignavit, amplamque, & magnificam domum cum Ecclesia, quæ in hanc usque diem extat, pro ipsius B. Francisci de Paula, suorumque fratrum usu, & habitatione constructi fecit.

§.31. Tantæ insuper continentie fuit idem Beatus vir, ut non carne sed solo spiritu compactus esse videretur. Prius enim quam ab hac luce discederet, ad omnipotentis Dei laudem, & gloriam, suæque Religionis propagationem, divina (ut pie credi-

Ardentes titiones manibus propriis ad proximi salutem accepit.

Justi Six. IV. ad Regem. Francie accessit, qui benigne eum recepit, & Ecclesiam edificavit.

Regulas tres B. Francisci instituit.



Romanique Pontif. plurima illi privilegia concesserunt.

Ispe vivo fuge mortis die facris susceptis obdormivit in Domino in die Veneris Sancti.

creditur ) inspiratione instructus, Tres Regulas, Fratrum scilicet, ac Sororum, & utriusque sexus fidelium, Tertiariorum nuncupatorum instituit, & ut humilitatis amator erat, illamque a suis etiam coli desiderabat, fratres sui Ordinis Minimos, & Sorores Minimas vocari debere, ordinavit, in iunctis illis, ut decem mandata divina, & Ecclesie precepta salutaria vigilanter observant Romano Pontifici pro tempore existenti fideliter obedirent, ac sub obedientie, castitatis, & paupertatis, quadragesimalique vite sacris votis, perseveranter vivere profiterentur, nonnullis ad Regularum fratrum, ac Sororum huiusmodi circa personarum ipsarum directionem, & informationem, quam divini cultus augmentum, debitam observationem, & institutionem, opportunis adjectis capitulis.

§.32. Ipsas vero Fratrum, ac Sororum cum decem, dictorum autem utriusque sexus Tertiariorum Regulas cum septem capitulis per eum pie institutas, recem. Julius Papa II. similiter Prædecessor noster, eodem Beato viro tunc in humanis agente matura præhabita deliberatione, tamquam religioni consonas, postquam idem Sixtus Prædecessor noster, ac sa. comm. Innocentius VIII, & Alexander VI. Romani Pontifices etiam Prædecessores nostri, eidem Beato viro, ejusque Ordini, ac ejus personis, & domibus quamplura privilegia concesserant per suas primo, & deinde nos per alias nostras literas approbavimus, & confirmavimus, diversisque privilegiis, gratis, & indultis, Ordinem ipsum multipliciter communivimus. prout in ipsorum Prædecessorum, & nostris ad id consecutis literis plenius continetur.

§.33. Cumque vite sue finem jam proximum (divina inspiratione) prospiceret, idem Beatus vir pridiequam decederet, qui fuit dies Coenæ Domini, pluribus ex variis Provinciis, & Regnis, qui tunc ad eum venerant, astantibus in Missa Conventuali, & post Pœnitentiæ Sacramentum susceptum, cum profundissima humilitate uberimamque lachrymarum effusione, pectus suam percutiendo sacrosanctum Euchariæ viaticum, e manibus unius ex sui Ordinis presbyteris magna cum devotione suscepit. Postea Domino nostro Jesu Christo, Beataque Mariæ Virgini, & Sanctis omnibus, devote peractis gratiarum actionibus, Missaque huiusmodi celebrata, ad cellam suam propriis pedibus (licet pro senectute debilis, & infirmus) baculo, quem more solito gestabat, innixus rediit. Postero autem die cum Beatus fidelis Dei servus tempus instare videret, quo sibi ex hac lacrymarum valle migrandum erat, dictos fratres suos ad se convocari iussit, eosque ad fraternam pacem, mutuaque caritatem dulcissimis verbis, ac salutaribus monitis caritative exhortatus est, illisque benedictione more solito impertita, cum jam nonagesimum primum, vel circa annum feliciter implevisset, Anno a partu

Virgineo millesimo quingentesimo septimo, Aprilis vero die secunda, que tunc fuit Parasceves, Veneris Sanctæ nuncupata, circa horam, qua pro nobis Christus passus est, signo Sanctæ Crucis devote signatus, omnibusque Sacramentis Ecclesiasticis debite communitus, perfecta coram eo Dominica Passione, iunctis devote manibus, erectisque in Cœlum oculis, Sanctæ Crucis Triumphum pie amplectens, reverenterque osculans, ac sepius, In manus tuas Domine commendo spiritum meum, aliasque pias orationes devotissime repetens, dimissa hujus carnis sarcina, quasi vivens absque aliquo doloris, aut mortis notabili signo migravit ad Christum.

§.34. Cumque tunc per undecim dies ejusdem Beati corpus insepultum remanserit, illucque maxima virorum, & mulierum ac Religiosarum personarum multitudo accesserit, ut Sanctum virum, quem viventem summa fuerant veneratione prosequuti, etiam defunctum viderent, & illius apud Deum suffragia mererentur, mirum omnibus fuit, quod ejus caro per tot dies incorrupta permanserit, nec ullum prorsus fetorem emisit, quin potius odor quidam suaviter fragrans, ab ea manaverit. Post ipsius etiam obitum, multis ejus suffragia devote implorantibus, omnipotens Deus quamplures gratias elargiri, magna que miracula palam operari dignatus est.

§.35. Propter quod carissimus in Christo filius noster Franciscus hujus nominis primus Francorum Rex Christianissimus, carissimamque Regina, que a Correctore Ordinis tunc Generali, ac aliis nobilibus personis emisso voto, quod si gratiam pro masculo assequeretur in B. Patris honorem Francisci nomen ei imponeret, fulgentissimum puerum in lucem edidit, illicque juxta dictum ejus votum Francisci nomen imponi fecit) necnon dilecta etiam in Christo filia nobilis mulier Aloyzia de Sabaudia Andegavensis, & Angolismensis Ducissa, Cenomanensisq; Comitissa, ejusdem Francisci Regis genitrix, nobis per venerabilem fratrem nostrum Dionysium Episcopum Macloviensem generalem, ac dilectos filios Jacobum Lucam decanum Ecclesie Aurelianensis, & nobilem virum Antonium Raphi, alias de Protom Dominum temporalem loci de Podio calvario Agennensis Diocesis, pro nonnullis particularibus ipsius Christianissimi Regis negotiis, Nuncios, & Oratores ad nos destinatos humiliter supplicari fecerunt, ut præmissis diligenter inquisitis, & exploratis, ad ejusdem viri Canonizationem procedere dignaremur.

§.36. Quorum quidem precibus, licet libenter annuere vellemus summopereque gauderemus, huiusmodi Canonizationem nostris temporibus divino quodam misterio contigisse, ac nobis æquum videretur, ut idem B. Franciscus de Paula, quem jam Deus in cœlesti gloria Sanctorum Choro dignum fecisse pluribus ac manifestis indicis, & miraculis ostenderat, in terris etiam sibi debito Sanctorum honore non de-

Miracula post ejus obitum Deus edidit.

Rex Francie ac alii insteterunt pro canonizatione.

Hic ergo Pontifex annuens Canonizationi petitis examen, & processum fieri mandavit.

Et modo B. Franciscum, SS. Catalogo adscribit.

defraudaretur. Ac super eo maxime nobis instaret venerabilis frater noster Bernardinus Episcopus Sabinenfis Cardinalis Sanctæ Crucis nuncupatus in dicti Ordinis Protectorem ab eodem Beato nondum tunc ab humanis egresso assumptum, cumulatissimæque preces nobis, ac venerabilibus fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, prædicti Ordinis tunc zelosum, totius Minimorum Ordinis nomine, super hoc sæpius porrecte fuissent, non statim remtanti ponderis, ac momenti faciendam: sed juxta veterem, ac laudabilem consuetudinem cunctanter matureque considerandam duximus. Post complures igitur commisiones aulae Palatii nostri Advocato Concistoriali, & Auditoribus causarum ejusdem Palatii super hoc debite factas: tandem tribus etiam S. R. E. Cardinalibus, ex tribus illorum Ordinibus, videlicet, venerabili fratri Nicolao Episcopo Albanensi de Flisco, & dilectis filiis nostris Dominico Tituli Sancti Bartholomæi in Insula præbytero de Iacobatis, ac Joanni Sanctorum Cosinæ, & Damiani (nostro secundum carnem nepoti) Diacono de Salviatis respectively nuncupatis Cardinalibus, de fratum nostrorum consilio, & assensu commissimus, ut ipsi, viis, & examinatis processibus editis super ejusdem Beati viri vita, moribus, fama, & miraculis, ante, & post ipsius obitum ejus intercessionibus a Deo factis, aliisque cunctis ad Sanctorum Canonizationem huiusmodi necessariis, se super omnibus ac singulis diligenter informarent, & per eos comperita in nostro secreto Concistorio, ut moris est, fideliter referrent. Cumque ipsi Cardinales, visis ac diligenter examinatis diversis processibus, in partibus Calabriae, & Francie, de Sedis Apostolicæ commissione habitis, & ad Curiam nostram transmissis, testiumque fide dignorum depositionibus, pro tantæ rei dignitate debite ponderatis, de supra dictis miraculis, ac vite sanctimoniam, & aliis a jure requisitis, fidelem nobis relationem in pluribus etiam secretis Concistoriis, jam fecissent, nosque ipsorum, & omnium aliorum Cardinalium vota pro facienda dicta Canonizatione, convenientia, & conformia invenissemus.

§.37. Et pro ulteriori executione, dilectus filius Angelus de Cæsis utriusque juris Doctor, & dilectæ aulae nostræ Concistorialis Advocatus, in publico Concistorio omnia de ipsius Beati viri vita, moribus, & fama, miraculis, copiose recensuisset, nobisque humiliter supplicasset, ut ad ejusdem Beati Canonizationem matura deliberatione præhabita, procedere dignaremur. Nos de relatis coram nobis, in primis humiliter Deo gratias agentes rogavimus omnes in eodem publico Concistorio tunc astantes, ut suis orationibus, & jejniis Ecclesiam Dei juvarent, ac ne eam Altissimus modo aliquo in huiusmodi Canonizationis officio errare permitteret, instanter orarent.

§.38. Demum post aliquot dies, convocatis de novo in aula nostra Concistoria-

Ejusque relatio facta fuit in publico Concistorio.

Postquam Papa recess ad Deum emitti

li, in Palatio Apostolico universis, & singulis, qui tunc aderant in nostra Romana Curia, Ecclesiarum Prælati, Patriarchis, videlicet, Archiepiscopis, ac Episcopis, in præsentia eorumdem fratrum nostrorum præfata S. R. E. Cardinalium eisdem processibus super ipsius Beati vita, moribus, fama, & miraculis editis per eundem Angelum breviter summarieque repeti fecimus, quæ cum ex serie per Cardinales, ac alios, quibus id munus per nos injunctum fuerat, enarrata, & exposita fuissent, omnesque astantes Prælati, quid sibi super huiusmodi negotio videretur, interrogati, unanimi consensu nullo penitus discrepante, respondissent sibi videri, quod idem Beatus vir inter Sanctos merito adscriberetur, & connumeraretur.

§.39. Nos iterum humiles omnipotentis Deo gratias agentes, quod ad Beatum servum suum debitis honoribus prosequendum, corda nostra illuminare dignatus esset, ipsius Canonizationis diem Dominicam in Albis nuncupatam, qua in Ecclesia cantatur, Quasi modo geniti infantes, quæ tunc occurrebatur prima die Maii Anni Domini 1519. in qua etiam tunc Beatorum Apostolorum Philippi, & Jacobi festum contingebat, deputavimus, ac in Basilica Principis Apostolorum de Urbe, amplum suggestum ligneum de more parari, & exornari iussimus, super quo quidem hodie astante populo, ac universo Clero de vita, miraculis, & fama ejusdem Beati Francisci de Paula, humili devotioneque pleno sermone per nos, ut moris est, habito, deindeque Litaniam, & Hymno, Veni Creator Spiritus, per omnia devote decantatis, Necnon a Procuratoribus cause ipsius Canonizationis, & a Christianissimi Francorum Regis Oratoribus huiusmodi, ejusdemque Ordinis Minimorum tunc Vice generali Correctori a nobis magna cum instantia petito pronuntiari, adscribi inter Sanctos eundem B. Franciscum de Paula, cum jam omnia consummata essent, omnesque consuetas Ecclesie caeremonias super ea re rite servavimus, Deum præ oculis habentes, ad Canonizationem ejusdem Beati sub his verbis procedendum duximus, & processimus. Ad honorem omnipotentis Dei Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, ad exaltationem fidei Catholicæ, Christianæque Religionis augmentum, ac Ordinis Minimorum consolationem, & incrementum, auctoritate Domini nostri Jesu Christi, beatorumque Petri, & Pauli Apostolorum ejus, ac nostra, de fratum nostrorum speciali consilio, & assensu, decernimus, & definimus bonæ memorie Franciscum de Paula ejusdem Ordinis Minimorum institutorem, in cœlesti Hierusalem inter beatorum Choros jam receptum, æternæque gloriæ condonatum fuisse, ac Sanctorum Confessorum Cathalogo adscribendum fore, ipsamque huiusmodi Cathalogo in præsentiarum adscribimus, & eum tamquam Sanctum publice privatimque colendum esse declaramus, atque mandamus.

§.40. Statuentes ejus festum die secunda P p p da